

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 387/05
26.05.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije, u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Nikole Latinovića, predsednika veća, Nikole Mićunovića, Zorana Savića, Miodraga Vićentijevića i Bate Cvetkovića, članova veća, savetnika Vrhovnog suda, Dragice Gajić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih **AA, BB i VV**, zbog krivičnog dela falsifikovanje novca iz člana 168. stav 2. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije u vezi člana 22. Osnovnog krivičnog zakona, rešavajući o žalbi branioca optuženog AA – advokata AB i branilaca optuženih BB i VV – advokata AV i AG, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Pirotu, K. 17/04 od 13. decembra 2004. godine, u sednici veća održanoj, u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženih AA, BB i VV i njihovih advokata branilaca AG, AB i AV, dana 26. maja 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Delimičnim uvažavanjem žalbi branilaca optuženih AA, BB i VV, **PREINAČUJE SE**, samo u pogledu odluke o kazni, presuda Okružnog suda u Pirotu, K. 17/04 od 13. decembra 2004. godine, tako što Vrhovni sud optužene AA, BB i VV, za krivično delo falsifikovanja novca iz člana 168. stav 2. u vezi stava 1. KZ SRJ u vezi člana 22. KZ SRJ, za koja su navedenom presudom oglašeni krivim, **OSUĐUJE** na kazne zatvora u trajanju od po tri godine, u koje kazne se optuženom AA uračunava vreme provedeno u pritvoru od 21. marta 2003. godine pa nadalje; a optuženima BB i VV, od 23. marta 2003. do 02. aprila 2003. godine, dok se u ostalom delu žalbe branilaca optuženih **ODBIJAJU** kao neosnovane.

O b r a z l o ž e n j e

Okružni sud u Pirotu presudom K. 17/04 od 13. decembra 2004. godine oglasio je krivim optužene AA, BB i VV, zbog krivičnog dela falsifikovanja novca iz člana 168. stav 2. u vezi stava 1. KZ SRJ u vezi člana 22. KZ SRJ i osudio ih na kazne zatvora u trajanju od po četiri godine, uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru; a prema optuženom AA izrečena je mera bezbednosti iz člana 69. i 168. stav 1. KZ SRJ i to oduzimanja predmeta – 140 novčanica u apoenima od po 50 eura i 10 novčanica u apoenima od po 200 eura sa serijskim brojevima iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima; proterivanje stranaca iz zemlje u trajanju od šest godina računajući od momenta izdržavanja kazne po pravnosnažnoj presudi; optuženi su obavezani da sudu na ime troškova krivičnog postupka solidarno plate 7.217,86 dinara, a na ime paušala 2.000,00 dinara u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude.

Protiv navedene presude, žalbe su izjavili:

- branilac optuženog AA, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, s`predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili preinači u smislu navoda i predloga u žalbi;

- branilac optuženih BB i VV, advokat AV, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji, s`predlogom da se

prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili preinači u smislu navoda i predloga u žalbi;

- branilac optuženih BB i VV, advokat AG, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, s` predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili pak preinači u smislu navoda i predloga u žalbi.

U svim izjavljenim žalbama je stavljen zahtev da optuženi i njihovi branioci budu obavješteni o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac Srbije, podneskom Ktž. broj 519/05 od 21. marta 2005. godine, predložio je da se žalbe branilaca optuženih odbiju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrdi.

Pošto je u svemu postupio u smislu člana 375. stav 1. i 2. ZKP, Vrhovni sud je održao sednicu veća kojoj nije prisustvovao uredno obavješteni Republički javni tužilac, na kojoj je razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom, koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni navoda u žalbama, navedenog pismenog predloga Republičkog javnog tužioca, i datih objašnjenja optuženih i njihovih branilaca za navode i predloge iz žalbi, našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povredu krivičnog zakona na štetu optuženih na koje drugostepeni sud, povodom žalbe, pazi po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. tačke 1. i 2. ZKP.

Mada se žalbom branioca optuženih BB i VV, advokata AV, prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, u žalbi se ne navodi konkretno o kojoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka se radi, već se žalbeni navodi jedinstveni za sve žalbene osnove svode na osporavanje utvrđenog činjeničnog stanja i povredu krivičnog zakona. Po navedenom osnovu, prvostepenu presudu pobija i branilac optuženih, BB i VV, advokat AG, navodeći da prvostepena presuda sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 364. stav 1. tačka 11. ZKP, u žalbi se navodi da je izreka prvostepene presude nerazumljiva, da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, da postoji znatna protivrečnost između datih razloga i izvedenih dokaza.

Međutim, Vrhovni sud nalazi da su izneti žalbeni navodi neosnovani. Ovo sa razloga što se u pobijanoj presudi dati razlozi o odlučnim činjenicama i što nema nikakvih protivrečnosti između zapisnika o iskazima datim u postupku i onoga što se u njihovoj sadržini u presudi navodi. U stvari i ovi žalbeni navodi svode se na osporavanje utvrđenog činjeničnog stanja.

U svim žalbama izjavljenim u korist optuženih, prvostepena presuda se pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa se tako, s` tim u vezi, u žalbi branioca optuženog AA navodi da ovaj optuženi nije izvršio krivično delo u pitanju, dakle, ponavlja se odbrana optuženog da je on za naknadu od 300 eura trebao samo da prenese taj novac iz Republike Bugarske u SCG i preda ga, neznajući pri tom da se radi o lažnom novcu. U žalbama branilaca optuženih BB i VV se tvrdi da optuženog AA ne poznaje, da sa falsifikovanim novcem koji je pronađen u vozilu optuženog AA nemaju ništa, da je zaključak prvostepenog suda da su optuženi došli na granični prelaz da preuzmu novac zasnovan na predpostavkama, da nema ni jednog dokaza da su se oni od pre poznavali sa AA, a to je potvrdio i sam optuženi AA.

Vrhovni sud nalazi da su izneti žalbeni navodi neosnovani, da je prvostepeni sud na osnovu izvedenih dokaza navedenih u obrazloženju prvostepene presude, a pre svega iskaza sveoka GG, zamenika stanice pogranične policije DD, koja je izjavila, da je radi provere podataka koje je saopštio optuženi AA prilikom kontrole od strane carinika ĐĐ, a koji je i pronašao falsifikovani novac u filteru putničkog vozila kojim je upravljao optuženi AA, opis vozila koje treba da ga čeka na području graničnog prelaza, pozvala broj mobilnog telefona koji je dao optuženi AA (06___), na koji se javio optuženi VV. To je potvrdio i prisutni radnik saobraćajne policije OUP-a Dimitrovgrad, EE, koji je neposredno pre toga zaustavio vozilo bele boje "___", registarske tablice ___, u kome su bili optuženi VV i BB. Inače, navedenu mobilnu karticu, optuženi su od mesta zaustavljanja od strane saobraćajne policije do povratka na granični prelaz, izvadili iz mobilnog telefona vlasništvo VV, kako bi prikriili pozive sa fiksnog telefona pogranične policije, i tu karticu je GG pronašla u rokovniku, ponovo aktivirala i tom prilikom je utvrđeno da je to broj mobilnog

telefona, koji je saopšten od strane AA pograničnoj policiji, a preko koga je ostvaren kontakt između optuženih AA, te BB i VV.

S` obzirom na izneto, Vrhovni sud nalazi da je pravilno prvostepeni sud odbranu optuženog A da je novac u vozilo "žž" sakrio njegov poznanik iz ___ - ZZ i da on nije znao da je u pitanju falsifikovani novac, i da optužene BB i VV i ne poznaje, ocenio neosnovanom, i dati razlozi u tom pravcu ne dovode se u sumnju žalbenim navodima branioca optuženog AA.

Imajući u vidu napred izneto, pravilno je prvostepeni sud i odbrane optuženih BB i VV, da su se oni na graničnom prelazu zatekli zbog toga što su trebali da bugarskom državljaninu čije je ime ili nadimak II predaju video kasetu sa snimljenom borbom pasa, odnosno da su u povratku do Novog Sada trebali da odvezu JJ, da optuženog AA ne poznaje, da sa falsifikovanim novcem nemaju nikakve veze, ocenio neosnovanim.

Na pravilnost takvog zaključka ukazuju i činjenice da iz telefonskih razgovora vođenih kritičnog dana između optuženih BB i AA, odnosno II, kako ga optuženi nazivaju, jasno proizilazi da iz Novog Sada kreću dva lica, optuženi BB i VV, te da su isti trebali da se nađu sa bugarskim državljaninom na benzinskoj pumpi, a pošto on uđe u SCG na graničnom prelazu DD1, te da je optuženi AA na glavnom pretresu (15. maja 2003. godine), naveo da se sa licima kojima je trebao da preda novac čuo dva puta (tog kritičnog dana), da je znao njihova imena i da se ta lica nalaze tu pred sudom, da je optuženi AA još u Bugarskoj imao broj mobilnog telefona optuženog VV, da je, kako je to optuženi BB izjavio, on još u leto 2002. godine od brata - optuženog VV; dobio broj telefona II iz Bugarske preko koga su telefona kontaktirali tokom leta 2002. godine, zatim više puta iza toga pa i kritičnog dana (20. marta 2003. godine), a to je telefon ___, da se u toku 2002. godine u Bugarskoj viđao sa II, u stvari sa optuženim AA, koga su oni očigledno tako namerno zvali, da su se oni ranije dogovorili da optuženi AA u Bugarskoj nabavi lažni novac, u nameri da ga preda optuženima na graničnom prelazu DD1, a da ga oni po preuzimanju stave u optičaj. S` toga žalbeni navodi branilaca optuženih BB i VV da nema dokaza da su optuženi bilo kada kontaktirali sa optuženim AA, pa samim tim nema ni dokaza da je između optuženih BB i VV s` jedne strane i optuženog AA s` druge strane postojao dogovor o izvršenju krivičnog dela, lišeni su svakog osnova.

Ocenjujući ostale žalbene navode u koliko se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i primenu krivičnog zakona, Vrhovni sud nalazi da su bez uticaja na ishod ovog krivičnog postupka.

Prema tome, Vrhovni sud nalazi da je činjenično stanje u ovoj krivično-pravnoj stvari pravilno i potpuno utvrđeno i na isto pravilno primenjen krivični zakon, kada su radnje optuženih pravno kvalifikovane kao krivično delo falsifikovanja novca iz člana 168. stav 2. u vezi stava 1. KZ SRJ u vezi člana 22. KZ SRJ. Razloge prvostepenog suda date u tom pravcu, kao jasne, logične, uverljive i potpune u celosti prihvata i ovaj sud. S` toga se, žalbeni navodi branilaca optuženih BB i VV, kojim se prvostepena presuda pobija zbog povrede krivičnog zakona, ocenjuju kao neosnovani.

Vrhovni sud, dalje, nalazi da su pravilno utvrđene sve okolnosti relevantne za odmeravanje kazne optuženima, ali da tim okolnostima, nije dat odgovarajući značaj, što je za posledicu imalo izricanje neadekvatne kazne zatvora čije trajanje nije srazmerno sa društvenom opasnošću krivičnog dela i optuženih kao učinilaca.

Vrhovni sud je, s` toga, uzimajući u obzir sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja, a koje su navedene na strani 15 obrazloženja prvostepene presude, i dajući im onaj značaj koji u slučaju optuženih i zaslužuju, optužene osudio na kazne zatvora u trajanju od po tri godine, ocenjujući ovako izrečene kazne srazmerne težini krivičnog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženih kao učinilaca, te neophodne i dovoljne za ostvarivanje zakonom predviđene svrhe kazne u članu 33. KZJ.

Ocenjujući, u smislu člana 380. ZKP, izrečene mere bezbednosti oduzimanje predmeta i proterivanje stranaca, Vrhovni sud nalazi da su iste pravilno izrečene u smislu člana 168. stav 5. i 70. KZ SRJ.

Sa iznetih razloga, na osnovu člana 391. ZKP, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Dragica Gajić, s.r. Nikola Latinović, s.r.

Za tačnost otpravka

JČ